

Κεντρική Θεάτρων

Η «Κολόμπ» του Άντουϊν

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΚΕΝΤΡΙΚΟ»

“Άλλοι καιροί, άλλοι στοχασμοί...”

Η ζωή γινόταν θέατρο, το θέατρο ζωή. Και ο λαμπερός Ζαν Άντουϊν χαιρέται ιδιαίτερα να την παρουσιάσει στη σκηνή με την ωκία του «Περιστερά», που παίζει ο θίασος Άλίκης Βουγιουκλάκη—Δημήτρη Παπαμιχαήλ στο θέατρο «Κεντρικό».

Πόσο έχουν όμως τώρα αλλάξει όλα αυτά. Πόσο μακρινά μας φαίνονται. Αμφίβολο αν θα δρής σήμερα, έστω και μια εγλυκειά Κυρία του τύπου της κ. Άλεξάνδρας στο θέατρο. Αμφίβολοι και άλλοι οι άλλοι τύποι, που συνωθούνται γύρω απ' αυτήν και την περισσότερα της.

Αλλά, ως εδώ οι αμφιβολίες. Ο Γάλλος συγγραφέας έχει την ικανότητα, μέσα από το γραφικό περιβάλημα του παρελθόντος, να ανασύρει ανθρώπινες καταστάσεις και χαρακτήρες, που επιβιούν κατά κάποιον τρόπο, μέσα στο άλλο πρόβλημα των σχέσεων ανάμεσα στον άντρα και την γυναίκα, και να εικονίζει την δραματική σύγκρουσι των δυο φύλων, με έντονα δραματικά χρώματα:

Την αγάπη του άκέρηα δίνει ο άντρας. Και άκέρηα την πίστι από την γυναίκα ζητεί. Την ζωή λαχταρά ή γυναίκα. Κι' αδιαφορεί για την αντιπαροχή. Πικρόχολα, κατά βάθος, τα βέλη του Άντουϊν πλήττουν και τους δυό. Μην είσαι εγωιστής, λέει στον άντρα. Τον εαυτό σου θέλεις να ικανοποιήσης και κρατείς κτήμα σου την γυναίκα. Είσαι κυνικά φιλάρεσκη, λέει στη γυναίκα. Να χαρής τα λουλούδια και τα φορέματα, τα χαμόγελα και τα κοσμήματα, τη λάμψη και τη δόξα, θέλεις. Και μόνη σου έννοια έχει πώς να τα χαρής, όσο πιο εύκολα μπορείς...

Φυσικά, κοινωνιολογία δεν κάνει. Μήτε τα αίτια διερευνά, ούτε δικαίωσι του ενός ή της άλλης παρέχει. Αδιαφορεί για το σωστό και το δίκαιο. Ας το δρής αυτό μόνος του ο θεατής. Αρκείται μόνο στην ψυχολογική διαγραφή των χαρακτήρων και στην δραματική ανάμεσά τους σύγκρουσι. Μιά σύγκρουσι, που κορυφώνεται στην διαπάλη των διττασμένων συζύγων και στην συνάντησι των άντεραστών αδελφών, μ' ένα άγριο ξέσπασμα πάθους, που μάταια προσπαθεί να εισδύση στο μυστήριο της γυναικείας άπιστίας και μία φοδερά άμοραλιστική άμολογία.

Σαν καλός όμως συγγραφέας που είναι, δεν αφήνει τον θεατή να καταθλιβή μέσα στην μελαγχολική άπαισιοδοξία του. Αλλά ούτε και άπολήγει σε κανένα αισθηματικό εμελό με εύτυχισμένη λύσι. Επικαλύπτει μόνο το δράμα, με την γλυκειά άνάμνησι της πρώτης γνωριμίας του άγνου καλλιτέχνη και της φτωχής άνθοπώλιδος, τότε που μιλούσαν άκόμη οι ήχοι και τα λουλούδια στις καρδιές τους κι' άμορφαίναν τη ζωή, πριν άκόμα την λερώσουν ή βιοτική άνάγκη και ή ψεύτικη λάμψη...

Παίζει έντεχνα ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ. Με μειωμένον στο έλάχιστο, σχεδόν άπαρατήρητο, τον εμελένιο τόνο της φωνής, με όλη την άπαιτούμενη δραματικότητα διαγράφει έντονα και άδρά τον άγνο Μπερτράν, που τον πνίγει ή άηδία και ή άποστροφή, αλλά και δεν παύει ν' αγαπά την μικρή του αγαπημένη, που τόσο προδίνει την αγάπη του. Δίνει ολοζώντανες δολές τις έκδηλώσεις του ψυχικού του συγκλονισμού.

Η Άλίκη Βουγιουκλάκη, ωραία πάντα και χαριτωμένη, βρίσκεται, ως ύπαρξι και ως καλλιτέχνις, σε πολλά σημεία, έξω από το κλίμα της μεγάλης δραματικότητας κι' επόμενο είναι στην κορύφωσί της να μένη κατά κάποιον τρόπο ψυχρή και άνέκφραστη. Τραγουδάει όμως άρκετά νόστιμα το επλαιζόντ' άμούρ.

Η Δέσπω Διαμαντίδου, ένσαρκη παρουσία της κ. Άλεξάνδρας.

στοργό, φιλοχρήματο και πρόστυχο χαρακτήρα της ήρωίδας και λιγώτερο το στοιχείο της μεγάλης καλλιτέχνιδας. Αλλά είναι πάντως επιβλητικά ζωντανή και έκφραστικώτατη.

Εξαίρετος στο ρόλο του Λα Συρέτ που έκδικείται την προδοσία της εγκαμήλας γυναίκας του με τον άπαισιο νεκροθάφτη στο πρόσωπο της Κολόμπ και του Μπερνάρ, άναδεικνύεται ο Πέτρος Λοχαΐτης με την έκφραστική του μάσκα και όμιλία.

Ο Άνδρέας Ντούζος δέν είναι κακός στον ρόλο του δειλού και δίχως ήθικό έρμα Άρμάνδου. Γραφικές είναι αι παρουσίες του Χρήστου Τσαγανέα ως Ρομπινέ και του Λιάκου Χριστογιαννόπουλου ως Ντεφουρνέτ. Την Σεραφίνα ύποδύεται ή Κούλα Άγαγιώτου και τον Ντύ Μπαρτά ο Βασίλης Άδρεόπουλος.

Ο Μήτσος Λυγίζος κινεί το σύνολο με σκηνοθετική άνεσι, τα σκηνικά του Στ. Όρφανίδη είναι επιτυχημένα και τα κοστούμια της Ντένης Βαχλιώτη είναι άραιότατα. Ίσως μερικές εύοσμες λέξεις να ξενίζουν πολλούς θεατές. Αλλά άσφαλώς θα είναι πολύ πιο άμη ή έκφρασι στο πρωτότυπο, για να τονίζωνται έντονότερα οι χαρακτηριστες. Στο σύνολό της ή μετάφρασι του Μάριου Πλωρίτη είναι θεατρικώτατη.

ΜΙΤΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ